

Το απίστευτο θράσος του Κώστα Σημίτη

του Ναπολέοντα Λιναρδάτου
περισσότερα άρθρα του συγγραφέα

Θα είναι δύσκολο να βρεθεί άτομο όπως ο **Κώστας Σημίτης** όπου η εικόνα που έχει για τον εαυτό του διαφέρει τόσο πολύ από την πραγματική. Τελευταίο σύμπτωμα αυτής της κατάστασης είναι η βίβλος έπαρσης, αλαζονείας και αυταπάτης, το 600 σελίδων βιβλίο «Εκτροχιασμός».

Ο τίτλος «**Εκτροχιασμός**» του βιβλίου συμπυκνώνει την αφήγηση που θα ήθελε ο κ. Σημίτης να επικρατήσει ως η κυρίαρχη για το πως φτάσαμε στην κρίση. Εν συντομία, επί Σημίτη η Ελλάδα πραγματοποιούσε πραγματική σύγκλιση με την Ευρώπη. Μετά ήρθαν οι κυβερνήσεις του Κώστα Καραμανλή και του Γιώργου Παπανδρέου και μαζί με την διεθνή κρίση έφεραν την Ελλάδα στο σημερινό τέλμα.

Ο πρώην πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης.

Η διακυβέρνηση **Καραμανλή**, «σήμανε την έναρξη μιας περιόδου όπου κοινοτικοί περιορισμοί, μακροοικονομικοί κανόνες αλλά και στοιχειώδεις υποχρεώσεις ελέγχων έπαψαν να ισχύουν». «Ανταποκρινόταν έτσι στις προσδοκίες των ψηφοφόρων που επιδίωκαν ρυθμίσεις προς όφελός τους, π.χ. πρόωρες συνταξιοδοτήσεις, ειδικές φορολογικές τακτοποιήσεις, ελάφρυνση των οφειλών τους προς τα ασφαλιστικά ταμεία και, βέβαια, διορισμούς».

Ενώ η κυβέρνηση **Παπανδρέου** «διέθετε την εμπειρία συνεννόησης με την Ένωση. Απέφυγε όμως την συνεργασία. Εμφανίστηκε αμφίθυμη απέναντι στην ευρωπαϊκή σύμπραξη. Πίστευε ότι έχει την ικανότητα να τα καταφέρει μόνη της». Ο Γιώργος Παπανδρέου χειρίστηκε την κρίση ως «επικοινωνιακό τέχνασμα», ο Γιώργος Παπακωσταντίνου ήταν άπειρος, αν όχι ανίδεος και ο Ευάγγελος Βενιζέλος ως «υπουργός Οικονομικών, δεν διέθετε οικονομική πείρα, δεν είχε προσαρμοσθεί στο ευρωπαϊκό περιβάλλον και προκαλούσε τις αντιδράσεις ακόμα και όσων συμπαθούσαν την Ελλάδα».

Μπορεί οι περισσότερες από τις κριτικές του κ. Σημίτη να ισχύουν για τους Καραμανλή και Παπανδρέου, όμως χάνουμε την ουσία της υπόθεσης αν μείνουμε εκεί. Γιατί αυτό που συνέβη με τις κυβερνήσεις Καραμανλή και Παπανδρέου δεν ήταν **σε καμία περίπτωση εκτροχιασμός**, αλλά η συνέχεια, η φυσική εξέλιξη της πολιτικής κουλτούρας που κυριάρχησε την οκταετία Σημίτη.

Αυτό που κατάφερε ο κ. Σημίτης κατά την διάρκεια της κυβερνητικής του θητείας ήταν να περάσει, σχετικά πετυχημένα, την εντύπωση ότι η Ελλάδα γινόταν μια σύγχρονη ευρωπαϊκή χώρα. Οι νέες γέφυρες, τα λιμάνια, οι δρόμοι και μαζί με τα νέα μεγάλα πολυκαταστήματα δημιουργούσαν την **ψευδαισθήση του εκσυγχρονισμού**.

Πίσω από αυτή την ψευδαισθήση κρυβόταν μια οικονομία που χρόνο με το χρόνο γινόταν όλο και πιο εξαρτημένη στα δανεικά και τις επιδοτήσεις της ΕΕ. Η ελληνική οικονομία στα χρόνια του κ. Σημίτη ήταν ένας **μηχανισμός εισαγωγής κεφαλαίων** από το εξωτερικό που η ελληνική πολιτική τάξη τα μετέτρεπε σε εργολαβίες, διορισμούς και συντεχνιακά προνόμια. Ήταν η εποχή που ότι είχε απομείνει στον ιδιωτικό τομέα από την εποχή της «Αλλαγής» άρχισε να περιορίζεται αυστηρά στις εισαγωγές και τις εγχώριες υπηρεσίες.

Η Ελλάδα του κ. Σημίτη γινόταν φτωχότερη χρόνο με τον χρόνο **καταστρέφοντας τις παραγωγικές της δυνατότητες**, ενώ ταυτόχρονα αισθανόταν πλουσιότερη γιατί φόρτωνε με αγορές την εθνική πιστωτική κάρτα. Το 2004 ο κ. Καραμανλής θα εφαρμόσει το δικό του «Τσοβόλα δώστα όλα», όχι από κάποια περίεργη και παρθένα ιδέα της φαντασίας του, αλλά ακολουθώντας πιστά την πολιτική συνταγή που έκανε το ΠΑΣΟΚ κυρίαρχο στα χρόνια της μεταπολίτευσης.

Ο κ. Γιώργος Παπανδρέου και οι επιτελείς του αποδείχθηκαν εξαιρετικά ακατάλληλοι στην διαχείριση της κρίσης γιατί ως γνήσια τέκνα του συστήματος δεν μπορούσαν να κατανοήσουν τις αντιφάσεις του και την **οικονομική και ηθική χρεοκοπία της Μεταπολίτευσης**. Ως πρώην υπουργοί και υφυπουργοί του κ. Σημίτη δεν αναδείχθηκαν στο πολιτικό σύστημα σύμφωνα με τις ηγετικές και διοικητικές τους ικανότητες, αλλά σύμφωνα με τους κανόνες και αρχές ενός ιδιαίτερας διεφθαρμένου και πελατειακού συστήματος.

Αυτό που συμβαίνει σήμερα στην Ελλάδα δεν είναι αποτέλεσμα κάποιου εκτροχιασμού. Βρισκόμαστε σε μια **σταθερή πορεία καταστροφής** εδώ και πολλά χρόνια. Βλέπαμε την γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου ως ένα ακόμα δείγμα του εκσυγχρονισμού μας, ενώ δίπλα γλεντούσαν ανενόχλητοι εκατομμύρια μικροί και μεγάλοι Τσοχατζόπουλοι. Το ότι δεν μπορούσαμε να δούμε την επερχόμενη κρίση οφειλόταν σε ένα σημαντικό βαθμό στον Κώστα Σημίτη - ο μέγας αρχιτέκτονας της πιο καταστροφικής μας ψευδαισθήσης.